

РЕШЕНИЕ

№ 196

гр. Русе, 15.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – РУСЕ, ВТОРИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на петнадесети май през две хиляди двадесет и четвърта
година в следния състав:

Председател: Милен Петров
Членове: Силвия Павлова
Мария Велкова

като разгледа докладваното от Милен Петров Въззивно гражданско дело №
20244500500386 по описа за 2024 година

Производството е по чл.435 и сл. ГПК.

Длъжникът по изпълнението В. А. Н. от гр.Русе обжалва действията на ЧСИ с рег.
№*** и район на действие-РОС по изп. д.№ 2024***0400023, изразяващи се в предприемане
на действия на принудително изпълнение спрямо вземания, които счита за несеквистируеми.
Твърди, че ЧСИ е наложил запор върху личната му партида, от която се удържат и се
превеждат на ЧСИ суми, които са получени от негови близки за лични нужди. Счита, че
предприетите действия нарушават несеквистируемостта и иска отмяна им.

Ответникът по жалбата и вискател по изпълнението Община Русе не е подал
възражения в срока по чл.436, ал.3 ГПК и не взема становище по жалбата.

Присъединеният вискател ТД на НАП Варна, офис Русе не е подал писмени
възражения и не взема становище по основателността на жалбата.

Приложени са и мотивите на ЧСИ във връзка с обжалваните действия.

**След преценка на доводите на страните, доказателствата по делото, мотивите на
съдебния изпълнител и съобразно правомощията си, въззивният съд приема следното:**

Жалбата е подадена от процесуално легитимирана страна- длъжника по изпълнението
и е срещу насочването на изпълнението върху имущество, което счита за несеквистируемо.

Съгласно задължителните указания, дадени в ТР по т.д.№ 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС
насочването на изпълнение може да се обжалва, когато в жалбата длъжникът се позовава на
несеквистируемост /пълна или частична/ на заповирано или възбранено имущество за

събирането на определено парично вземане.

В рамките на производството съдът е длъжен да се произнесе, секвестрируем ли е имущественият обект за събирането на предявеното вземане. Независимо дали се иска отмяна на конкретно изпълнително действие или не, съдът дължи произнасяне само доколкото посочените отделни изпълнителни действия са несъвместими с несеквестрируемостта и я нарушават. Отделното обжалване на тези действия не е допустимо. Ако приеме наличието на несеквестрируемост, съдът отменя всички изпълнителни действия, които нарушават /несъвместими са с/ несеквестрируемостта и без да е отправено изрично искане за това: отменя наложения заповор върху несеквестрируеми потребими вещи, върху изцяло несеквестрируемо вземане /като указва за кои вземания важи тя/ или указва, как се определя секвестрируемата част при частична несеквестрируемост, без да отменя заповора; отменя постановлението за назначаване на пазач или насрочването на публична продажба на несеквестрируема непотребима вещ.

На обжалване подлежи насочването на изпълнението върху имуществото, за което се твърди, че е несеквестрируемо, а не изпълнителното действие, което нарушава несеквестрируемостта като неговото отменяне е последица от уважаването на жалбата по нейния предмет и без да е направено изрично искане за това.

В ТР е посочено, че срокът за обжалване на насочването на изпълнението върху парично вземане от трето задължено лице започва да тече от връчването на съобщението за наложения заповор. Пропускането на този срок обаче не осуетява правото на длъжника да иска от съдебния изпълнител /след предоставяне на необходимата информация/ вдигане на заповора и връщане на несеквестрируемата част от събраните суми докато те не са получени от кредитора, както и да обжалва действията на основание несеквестрируемостта. Пропускането на срока осуетява само отменяването на наложения заповор като изпълнително действие.

С оглед на това, съдът приема, че жалбата е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Изпълнителното производство е образувано по молба на вискателя Община Русе срещу длъжника В. А. Н. и на основание Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК №1961-1/25.09.2023 г.

В хода на изпълнителното производство е установено, че длъжникът е лице, което изтърпява наказание „Лишаване от свобода“ в Затвора в гр.Ловеч.

По искане на вискателя със заповорно съобщение, връчено на 12.01.2024 г., ЧСИ е наложил заповор върху личната партия и получаването възнаграждение при полагане на труд от длъжника, за което последният е уведомен на 16.01.2024 г.

В отговор на заповорното съобщение Началника на Затвора Ловеч е уведомил ЧСИ, че длъжникът полага доброволен труд без възнаграждение.

С жалба до ЧСИ длъжникът е поискал да не се извършва изпълнение върху получени от него средства от близки, които твърди, че са несеквестрируеми, тъй като са му преведени

от тях за закупуване на лекарства и храна.

С оглед на така установените факти, съдът намира жалбата за неоснователна.

От правилото на чл. 442 ГПК, че цялото имущество на длъжника служи за удовлетворяване на вземането на вискателя, са предвидени изключения в чл. 444 и чл. 446 ГПК, регламентиращ имуществените права, по отношение на които е налице законова забрана да се насочва принудително изпълнение. Жалбоподателят счита, че по отношение на получените от него средства, предоставени от негови близки с оглед на регламентираната в чл.86, ал.1, т.4 ЗИНЗС възможност е налице несеквестируемост, тъй като тези средства служат за задоволяване на негови лични нужди.

Получените от него средства от близки и роднини по личната му партида имат характер на вземане, което е извън приложното поле на чл.446 ГПК.

Съгласно цитираната правна норма несеквестируеми са доходите на лицето, които то получава от трудовото възнаграждение или върху друго каквото и да е възнаграждение за труд, както и върху пенсия, чиито размери са над минималната работна заплата.

В случая запорът е наложен върху личната партида на жалбоподателя, по която не постъпват средства от положен от него труд, а същите от друг източник и тези средства не са несеквестируеми, тъй като са извън обхвата на чл.446 ГПК.

Дори и да полага труд в пенециарното заведение, получаваните от него доходи са извън обхвата на чл.446 ГПК и срещу тях може да се насочва принудително изпълнение.

Съдът взема предвид, че жалбоподателят изтърпява наказание лишаване от свобода и не се намира в трудово правоотношение, съответно не получава трудово възнаграждение по смисъла на КТ. За полагания в пенитенциарните заведения труд са приложими специалните норми на Закона за изпълнение на наказанията и задържането под стража /ЗИНЗС/ и Правилника за приложението му /ППЗИНЗС/. Съгласно чл. 77, ал.1 ЗИНЗС, по време на изтърпяване на наказанието лишените от свобода имат право на подходяща работа, като съгласно чл.78, ал.1 и ал.2 ЗИНЗС за всяка работа извън доброволния неплатен труд и дежурствата по поддържане на реда и хигиената лишените от свобода получават определена част, определена със заповед на министъра на правосъдието, но не по-малко от 30 на сто от възнаграждението за изработеното.

В хипотезата, при която едно лице, изтърпяващо наказание лишаване от свобода работи съобразно регламентираната в закона възможност, не възникна трудово правоотношение по смисъла на КТ, доколкото в ЗИНЗС е предвидено, че участието на лишените от свобода в трудова дейност има за цел поправка на осъдените лица и тяхното ресоциализиране. Полагането на труд от лишените от свобода се извършва не само с цел получаване на възнаграждение, а има и други изрично предвидени последици, различни от тези присъщи на едно трудово правоотношение. Следва да се има в предвид и разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ЗИНЗС, съгласно която на лишените от свобода могат да се правят удържки съгласно действащите закони, но не повече от две трети от полагащото им се възнаграждение, като това ограничение не се отнася за удържките по задължение за

издръжка.

С тази разпоредба законодателя изрично е предвидил, възможността да се правят удръжки от получаваното от лишените от свобода възнаграждение. Съгласно [чл. 57, ал.1 ППЗИНЗС](#) удръжките по [чл. 78, ал.3 ЗИНЗС](#) се изчисляват по реда на [чл. 446 ГПК](#) от цялото възнаграждение за положен труд, но не могат да надвишават 2/3 от онази негова част, която се полага на лишения от свобода, след като от нея се приспадат данъците.

С оглед на изложеното съдът счита, че наложения от ЧСИ заповест е законосъобразен и не подлежи на отмяна.

В допълнение следва да се посочи, че законодателя е предвидил определен доход като несеквестрируем за да се гарантира възможността на лицето да задоволи минималните си месечни нужди за подслон, храна и облекло. В чл. 84, ал. 2 и ал. 3 ЗИНЗС изрично е предвидено, че лишените от свобода имат право на: 1. безплатна храна, достатъчна по химически и калориен състав, съгласно таблици, утвърдени от министъра на правосъдието съгласувано с министъра на здравеопазването и министъра на финансите; 2. непрекъснато време за сън не по-малко от 8 часа на денонощие; 3. самостоятелно легло, безплатно облекло, обувки и спални принадлежности по таблици, утвърдени от министъра на правосъдието; 4. здравно осигуряване от момента на задържането; здравните вноски на лишените от свобода са за сметка на държавния бюджет и се превеждат чрез Министерството на правосъдието, като работещите получават повишена дажба храна, съобразена с характера на извършената работа.

С оглед така предвидените права на лишените от свобода, същите са поставени в ситуация, в която не са им нужни парични суми за задоволяване на минимално необходимите жизнено нужди. Затова и по отношение на тях не съществува законово изискване и съответно законова гаранция реално да получават доходи в размер на минималната работна заплата за страната.

По изложените съображения съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна, а наложения заповест е законосъобразен и не подлежи на отмяна.

Жалбата като неоснователна следва да се остави без уважение.

По изложените съображения Русенският окръжен съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ без уважение жалбата на В. А. Н. от гр. Русе, понастоящем находящ се в Затвора в гр. Ловеч против действията на ЧСИ с рег. №*** и район на действие-РОС по изп. д. № 2024***0400023, изразяващи се в предприемане на действия на принудително изпълнение- налагане на заповест върху личната му партия и възнаграждение от положен труд спрямо вземания, които счита за несеквестрируеми.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____